

Aline van Wijnen

Liefde met gebruiksaanwijzing

Robin is helemaal klaar met de liefde.
Waarom laat die zich toch niet zomaar
wegsturen?

Juni

‘Mag ik hier zitten?’

Kun je tegenwoordig niet gewoon in de zon van je rosé en een boek genieten zonder dat zo’n knap atletisch exemplaar je lastigvalt?

‘Ik kan het natuurlijk niet verbieden, maar daar verderop is nog een tafel vrij.’ Die zal hij wel nodig hebben met al die tassen: hij heeft goed gebruikgemaakt van de koopzondag.

‘Niet gezien,’ zegt hij met een valse grijns. ‘Ik blijf liever hier. Lekker dicht bij het water.’

Hij maakt het zich gemakkelijk op een stoel tegenover me en zet zijn aankopen op twee andere stoelen neer. Geërgerd sla ik een bladzijde om. Knappe mannen... Ze denken dat de hele wereld hun privéterrein is en dat vrouwen niet anders kunnen dan en masse aan hun voeten neervallen.

‘Gevalletje mannenhaat?’ klinkt het sarcastisch.

‘Gevalletje lekker van mijn rust willen genieten. Alleen,’ zeg ik zonder op te kijken.

‘Daar kies je geen openbare plek voor.’

‘O, ik wel. Ik lees mijn boek en drink mijn wijn waar het mij uitkomt.’ Ik sla mijn boek dicht en ontmoet zijn geamuseerde blik. ‘Maar nogmaals, je kunt ergens anders gaan zitten, plek zat.’

‘Nee hoor. Het bevat me hier uitstekend.’ Hij pakt de wijnkaart van de houder en slaat hem open. ‘Ik heet trouwens Luke Skywalker.’ Zijn ogen twinkelen boven de drankenkaart. Nu is het mijn beurt om hem geamuseerd aan te kijken.

‘Vast.’

‘Het kan je toch niet schelen hoe ik heet.’

‘Klopt.’

‘Mag ik jouw naam weten?’

‘Nee.’

‘Wil je een vredesdrankje van mij?’

‘Nee. En ik zal het je makkelijk maken, zodat je je niet verplicht voelt om een gesprek te voeren.’ Met een vernietigende blik zijn kant op stop ik mijn boek in mijn tas en loop naar de bar om af te rekenen. Zijn teleurgestelde gezichtsuitdrukking doet me goed. Hij kan me tenminste niet bijschrijven op het lijstje van zijn veroveringen. Wat een nietige wezens zijn mannen eigenlijk. Vooral de knappe.

Augustus

Wat een rottag. Na mijn gesprek met Petra is naar Harbor-House gaan waarschijnlijk niet zo'n goed idee. Als ik niet snel een nieuwe opdrachtgever vind, zeker niet: dan zal ik elk dubbeltje moeten omdraaien. En vooral geen koffie gaan drinken buiten de deur.

Koffie? Na al dat gedoe lust ik eerder een flinke borrel. Waarom ook niet? Als ik straks nog een artikel over wasmachines moet schrijven dat ik al dagen voor me uit schuif, kan ik wel een borrel gebruiken – voor de inspiratie.

'Wat een lichtpuntje na een enerverende dag! Een tweede kans op een vredesdrankje!' Een knappe man ploft neer op een stoel tegenover me terwijl het restaurant bijna leeg is. Bloed-irritant. Wacht even, is dit niet die *Star Wars*-fanaat? Ja, het is hem, en ook deze keer heeft hij een paar tassen bij zich. Het zijn eerder koffers: twee zwaar ogende zwarte koffers die hij voorzichtig op de grond zet.

'Luke Starwalker,' zeg ik met een zure glimlach. Zelfs een half-uurtje rust is mij vandaag niet gegund.

'Eigenlijk is het Skywalker.' Zijn gezicht klaart op. 'Maar nog eigenlijker is het Maximus Augustus Nero d'Oliveira. Noem me maar Max, ik zal het je niet kwalijk nemen als je de andere voornamen niet kunt onthouden. Net als de rest van de mensheid. Dat krijg je als je een zoon bent van een stel historici.'

Iets in zijn blik zegt me dat het geen grap is. Maar alle machtig, wat is dit grappig! Wat is nou één rottag in vergelijking met een reeks ongelofelijke voornamen waarmee je ouders je hebben opgezadeld, levenslang. Het zal wel de stress van vanmiddag zijn, maar ik kan er niks aan doen: ik schiet in de lach.

'Ga vooral je gang, lach me maar uit,' zegt Max pseudover-

drietig. Zijn ogen twinkelen. ‘Wat is jouw naam dan?’

‘Robin,’ adem ik uit tussen de lachsalvo’s door. ‘Gewoon Robin.’ Ik had altijd van alles op mijn moeder aan te merken in mijn puberteit, maar wat ben ik haar nu vreselijk dankbaar voor mijn eenvoudige naam.

‘Mooi en makkelijk,’ bevestigt Max. ‘Een tweede kans op dat vredesdrankje, Robin? Wat wil je drinken?’ vraagt hij als ik knik.

‘Een glaasje wijn zou ik nu goed kunnen gebruiken. Waarom had jij zo’n enerverende dag?’ Nu ik hier toch zit met dit slachtoffer van de Romeinse geschiedenis, kan ik hem net zo goed uithoren.

‘Tja, waar zal ik mee beginnen?’ Hij denkt even na, pakt dankbaar een zojuist neergezet glas wijn op en tikt het tegen het mijne. ‘Het begon vanochtend al. Ik ben fotograaf en ging voor een klusje bij Van der Valk naar binnen. Een deel van mijn fotoapparatuur liet ik in de auto op de parkeerplaats. Niet bar slim natuurlijk, maar het was klaarlichte dag en ik zou niet lang weg blijven. Nou, toen ik terugkwam was mijn auto opengebroken en de fotoapparatuur gejat. Twee uur verspild met aangifte doen bij de politie en dus niet op tijd kunnen zijn bij een evenement in Amsterdam. Zodoende nog een klusje misgelopen. Is het wel genoeg zo of zal ik nog even doorgaan?’

‘Ach, als je toch bezig bent...’ Ik schaam me dood, maar ik moet eerlijk toegeven dat het aanhoren van andermans ellende voor een beetje opluchting zorgt. Dat, en hij heeft een prettige stem.

‘Oké dan. Toen ging ik naar de supermarkt om een zak snoep te halen als troost. Bij het afrekenen bleek dat ik onvoldoende saldo had: een onverwachte afschrijving. Toen ik dat had geregeld en eindelijk een Chokotoff in mijn mond had gestopt, brak er een stuk van mijn kies af. Hierzo.’ Hij wijst naar een plekje op zijn wang. Ondertussen rollen de tranen over mijn wangen van het lachen. Gelukkig lacht Max ook mee.

‘Dat je er zelf nog om kunt lachen,’ zeg ik terwijl ik mijn tranen met een zakdoekje dep.

‘Waarom ook niet? Ik heb nu geen pijn. Morgen bij de tandarts misschien wel. Maar dat is het risico van een Chokotoff-verslaving.’ Hij lacht ondeugend.

‘Ben je verslaafd aan Chokotoff?’

Max knikt bevestigend. ‘Zelfs meer dan aan dit.’ Hij proost weer en neemt een flinke slok. ‘Zo, dat lucht op.’

En dat klopt als een bus. Ik volg zijn voorbeeld en bedenk dat ik ondertussen aardig wat van hem weet: een waanzinnig aantrekkelijke fotograaf met drie bezopen voornamen plus een exotische achternaam, onvoldoende saldo op zijn bankrekening en een Chokotoff-verslaving. Mijn eigen zorgen zijn ergens naar de achtergrond verdwenen.

‘En jij, Robin, heb jij een betere dag gehad?’ Hij kijkt me geïnteresseerd aan en even overweeg ik mijn eigen ellende met hem te delen, maar dan besluit ik om het niet te doen. Een verbroken contract met een jarenlange opdrachtgever is niets in vergelijking met zijn reeks ongelukken. Zelfs het vooruitzicht om te moeten schrijven over een wasmachine lijkt best oké in vergelijking met de tandartsafpraak die hij morgen heeft.

‘Ja, stukken beter,’ zeg ik alleen.

‘Ik ben zo blij dat ik jou weer ben tegengekomen. Nu kan ik je tenminste vragen waarom je wegliep, de vorige keer dat ik je hier aansprak.’

‘Omdat ik een boek aan het lezen was en de behoefte had aan rust,’ verklaar ik mijn gedrag. Dat is een deel van de waarheid. Het andere deel is dat ik geen zin had in zijn versierpogingen, die zo opzichtig waren dat je er een kerstboom mee kon optuigen. Maar ik zal zijn dag niet nog rottiger maken dan die al is.

‘Jammer. Ik had toen een heel leuke opdracht voor een blad. Ik wilde je vragen als model.’

O.

‘Wat doe je voor werk?’ Alweer die geïnteresseerde blik.

‘Ik ben tekstschrijver. Freelance.’ Een model dus. Oké...

‘Is dat hetzelfde als journalist?’

‘Zo ongeveer.’ Ik neem een slokje wijn en bekijk de mogelijk-

heden om ervandoor te gaan. ‘Ik schrijf eigenlijk van alles: artikelen voor bladen, reclamestukjes voor bedrijven, gastblogs...’ Aan zijn voorovergebogen houding gezien, vindt hij het reuze interessant. Ik gooi een laatste slok wijn naar binnen. ‘Maar nu we het erover hebben, ik moet vandaag nog een artikel afmaken. Deadline, je weet wel. Bedankt voor het drankje. En succes morgen bij de tandarts.’ Met een allervriendelijkste glimlach sta ik op en pak mijn tas van de stoel.

‘Wil je anders een hapje eten voordat je gaat?’ Zichtbaar overdonderd veert Max op van zijn plek.

‘Nee, bedankt.’

‘Je moet toch eten.’

‘Dat doe ik thuis wel. Dag, Max.’

‘Dan hou je een etentje van mij te goed. Neem mijn kaartje mee. Alsjeblieft. Dan kun je me altijd bellen wanneer het je uitkomt.’

Aarzelend pak ik zijn visitekaartje aan en stop het in de zak van mijn jasje. Dan knik ik beleefd en loop weg. Bij de deur van het restaurant werp ik nog een steelse blik naar binnen. Max is naar de bar gelopen om af te rekenen.

Het gemak dat deze extra functie van de wasmachine oplevert...

Goh, wat een ontzettend mooie zin. Ik voel me zo uitgewrongen en inspiratieloos. Eén glas witte wijn met Max was werkelijk niet voldoende voor inspiratie voor een stukje over deze nieuwe wasmachine. Het zou fijn zijn om er een eind aan te breien. Dat moet ook wel, want voor morgen negen uur moet het stuk verstuurd zijn naar mijn opdrachtgever.

De knipperende cursor op het beeldscherm werkt me op de zenuwen. En hoe langer ik ernaar staar, hoe minder woorden er in mijn hoofd achterblijven. In elk geval niet veel bruikbare. Vreemd. Niet dat ik altijd sta te stuiteren om artikelen over witgoed te schrijven, maar meestal schud ik ze met gemak uit de mouw.

Niet alleen heb ik een totaal gebrek aan inspiratie, nu komt

ook mijn maag in opstand: het is al zeven uur in de avond en op een kop Cup-a-Soup na heb ik de hele dag niks gegeten.

Met een zucht sla ik een paar geschreven zinnen op en loop naar de keuken in de hoop iets in de koelkast te vinden wat nog niet bedorven is. Ik weet al dat het valse hoop is: ik heb een week geen boodschappen gedaan en nu kijken een zakje geraspte kaas met schimmel en een geopende fles witte wijn mij plagerig aan. Ook goed.

Ik schenk een glas tot de rand toe vol en neem het mee terug naar de woonkamer. Mijn mooie kleine woonkamer, die ik met zo veel liefde heb ingericht. Wat zou ik het verschrikkelijk vinden om dit huis kwijt te raken. Alleen bij die gedachte al krijg ik het gevoel alsof iemand mij vol in de buik schopt. Allemachtig, Robin, het is nog niet zover en het hoeft helemaal niet zover te komen. Het kwijtraken van één opdrachtgever betekent niet direct dat ik mijn hypotheek niet meer kan betalen.

Ik zet mijn laptop weer op schoot, maar in plaats van door te gaan met de lofzang over die wasmachine, klik ik de website van Petra aan bij mijn favorieten. Dat dacht ik al: een nieuw artikel. Geschreven door een concurrent tegen wie ik het helaas niet kan opnemen – in financiële zin.

‘Robin, je weet dat je voor mij meer bent dan alleen een tekstschrijver,’ zei Petra vanmiddag. ‘Je hebt vanaf het prille begin voor mijn site geschreven. In die zin hebben we een geschiedenis samen. Ik vind het verschrikkelijk, echt. Maar ik moet nu eenmaal op de kosten letten. Het spijt me zo...’

Ik geloof heus wel dat het haar spijt en dat ze behalve de financiële geen andere reden had om met mij te stoppen. Maar het steekt wel. Een geschiedenis samen, inderdaad. Voor Petra was ik de eerste tekstschrijver die ze inhuurde. Voor mij was zij de eerste opdrachtgever in mijn nieuwe freelancebestaan. En na zes jaar fijne samenwerking begon ik haar te zien als een vriendin. Het klikte ook zo goed tussen ons. Ik begreep meteen haar ideeën, zij liet me vrij in de uitwerking ervan. We vulden elkaar aan. Het artikel van het nieuwe meisje dat net is gepubliceerd, is

geschreven in een stijl die verdacht veel op de mijne lijkt. Maar het is niet hetzelfde. En dat zal haar nooit lukken ook.

Verdorie, dat kind heeft het zo makkelijk. Ze woont nog bij haar ouders, dus ze kan haar tarieven zo laag houden als ze wil. Ze kan andermans klanten inpikken. Met de beste wil van de wereld kan ik mijn tarieven niet verlagen. Niet met mijn vaste lasten. En niet met al mijn ervaring en de tijd die het heeft gekost om die ervaring op te bouwen. Maar ik neem het Petra wel kwalijk dat ze die mogelijkheid met mij niet heeft besproken. Dat neem ik haar nog het meest kwalijk, besef ik nu.

‘Als mijn budget het weer toestaat, wil ik je graag terug,’ zei Petra. Dat meent ze waarschijnlijk ook, dat geloof ik. Maar ik kom bij haar niet meer terug. Ik heb geen ruzie met haar gemaakt en ooit terugkomen zou wel mogelijk zijn, maar ik ben nu eenmaal afgewezen en dat is iets waar ik niet overheen kom, in geen enkele relatie. Met mannen niet en met opdrachtgevers ook niet. Vergeven is niet mijn sterke punt.

Het idee dat ik mijn huis zou moeten verkopen is ondraaglijk, daar kan geen wijn tegen op. En toch schenk ik nog een beetje bij. Het zijn toch calorieën. Ik kan nu wel wat calorieën gebruiken. Was ik maar op het voorstel van die Max ingegaan om een hapje met hem te eten. Hij is toch wel erg aantrekkelijk. En best grappig, dat geef ik toe.

Waarom doe ik nou niet eens een keer gek? Een onenightstand met zo’n man zou me goeddoen. En hij is daar best toe bereid. Hij vindt mij leuk. Dat kan ik in ieder geval wel: zien of een man mij aantrekkelijk vindt. En Max vindt mij aantrekkelijk, dat weet ik zeker.

Al die bezopen namen van hem... Hoe ging het ook alweer? Maximilian Caligula Noga? En ik het mijn moeder nog kwalijk nemen dat ze me een unisexnaam heeft gegeven.

De fles is leeg. Ik geloof niet dat het vandaag nog wat wordt met die wasmachine. Morgen weer een dag. Ik zet mijn wekker op zeven uur en loop naar de keuken in de hoop dat er ondertussen wel iets in de koelkast ligt. Helaas, nog steeds niets eet-

baars. Met een zucht trek ik een fles rode wijn uit het rek en draai hem open. Dan maar nog meer vloeibare calorieën.

De gekke namen van die leuke man laten me niet met rust. Ik kan het vooral niet uitstaan dat ik niet meer weet hoe hij nou precies heette. Zijn kaartje! Zijn visitekaartje in de zak van mijn jasje. Met een glas in de hand wankel ik naar de hal. Verdorie, mijn tas staat in de weg. De rode wijnspletters op de witte muur zijn misschien met een tube tandpasta weg te werken. Morgen.

Max d'Oliveira. Fotograaf. Nou, dat helpt niks. Misschien staan die gekke voornamen voluit op zijn website? Terug naar de woonkamer dan maar. Dezelfde tas op de vloer zorgt bijna voor een gebroken nek. Gelukkig zat er geen wijn meer in mijn glas.

Zijn website levert weinig informatie op. Zijn mysterieuze voornamen staan nergens bij vermeld, wat ik op zich heel begrijpelijk vind. De website is verdeeld in twee delen: betaald werk en kunstzinnige foto's. Feesten, partijen en portretfotografie is zijn dagelijkse kost, daar scrol ik snel doorheen. Het kunstge-deelte is stukken interessanter. Vlinders, vogels, bomen, ruïnes, insecten in het gras, karakteristieke gezichten... Dit is leuk. Dit behoeft meer onderzoek. En meer wijn.

Twintig minuten later en nog een glas wijn verder heb ik het internet doorzocht op zoek naar informatie over Max. Er valt niet veel te vinden. Een foto van hem op de netwerkborrel bij de gemeente vorig jaar, die ik toen vanwege een vakantie heb gemist. En nog een foto op een gezamenlijke tentoonstelling van meerdere fotografen ergens in het Gooi. Op beide foto's kijkt hij glimlachend in de camera: donkerbruine ogen, kortgeknipt donker haar, een bruin jasje dat als gegoten zit, een glas wijn in de hand. Ik blijf op de 'volgende' klikken in Google, maar mijn nieuwsgierigheid blijft onbevredigd. Er is niks meer te vinden over Max.

Ik vergroot de foto op de netwerkborrel uit en bestudeer minutenlang zijn gezicht. Lachrimpeltjes in zijn ooghoeken. Brede wenkbrouwen. Rechte neus. Strak afgetekende lippen. Zijn naam zegt het al: hij heeft iets zuidelijks in zijn oorsprong.

Een bijzonder aantrekkelijk exemplaar. Voor elke dag van de week heeft hij waarschijnlijk een andere vriendin. Plus nog een paar in reserve. Ik ken zijn soort.

Het geluid van de intercom verbreekt de stilte in mijn woonkamer. Alix. Zij is de enige die zonder aankondiging langskomt. Zo laat nog? O, het is pas acht uur, zie ik rechtsonder in mijn scherm. En dat terwijl ik nu al behoorlijk aangeschoten ben. Zuchtend strompel ik naar de deur en schuif met mijn voet de tas op de vloer eindelijk uit de weg.

‘Uw persoonlijke pizzabezorger!’ klinkt het vrolijk door de intercom.

Ik zit op dit moment niet op het geklets van Alix te wachten, maar haar pizza is wel goed getimed.

Een minuutje later stapt Alix heupwiegend mijn hal binnen. Ze draagt haar rode haar in een strakke knot, maar met een vrijgevochten lok die kunstzinnig langs haar gezicht hangt. Een grijs rokje tot net boven de knie zit te strak om haar heupen en het bijpassende grijze jasje is iets te kort om dat te verbergen. Het roze topje stelt een indrukwekkend decolleté tentoon: een goede push-upbeha doet wonderen. Al bij al ziet Alix eruit als een sexy zakenvrouw. En dat is precies hoe ze het bedoelt.

‘Met mozzarella, zoals jij het lekker vindt.’ Alix geeft me een knuffel in het voorbijgaan en beent rechtstreeks naar de woonkamer. De pizza laat een sleep van geur achter in de hal. Met mozzarella... Precies zoals Alix het graag lust. Op de een of andere manier heeft ze het ooit in haar hoofd gehaald dat het juist mijn favoriet is. En als Alix ergens van overtuigd is, is ze daar niet meer van af te brengen. Maar je hoort mij niet klagen: op dit moment lust ik alles.

Vlug haal ik een paar borden uit de kast en een tweede glas.

‘Waarom zit je naar Max d’Oliveira te kijken op je computer?’ roept Alix vanuit de zithoek.

Pardon?

‘Eh... Ik kwam hem toevallig tegen op internet,’ stamel ik. ‘Ken je hem?’

‘En of ik hem ken! Een superlekker ding!’

De toon waarop Alix dat zegt, spreekt boekdelen. Natuurlijk kent ze hem. En natuurlijk op die manier. Als er ergens een lekker ding in het wild rondloopt, weet Alix hem altijd te vangen – een aangeboren talent.

Met afkeer klap ik de laptop dicht en verdeel de pizza over twee borden.

‘Ik heb vandaag een ongelooflijk leuke opdracht binnengehaald,’ vertelt Alix enthousiast. ‘Een sprookjesbruiloft. Letterlijk. Gekostumeerd! Niet alleen het bruidspaar zelf, alle gasten krijgen een middeleeuwse outfit – op kosten van het bruidspaar. Een behoorlijk vermogend stel. Zij is zwanger, niet helemaal gepland. Maar ze wil nog met een slanke taille in een droomjurk passen. Ik moet alles binnen twee maanden geregeld hebben, en: geen restricties! Ze willen het mooiste van het mooiste, *no matter what*. Heerlijk!’

Alix kennende, weet ik dat ze nog uren door kan tetteren over haar succes. Stug op mijn pizza kauwend luister ik maar half. De pizza smaakt me niet en dat ligt niet alleen aan de mozzarella.

Achterovergezakt in een harde blauwe stoel, volg ik de afwisseling van landschappen door het raam van de trein. Als kind vond ik het reizen met de trein superspannend. Wat voor soort reizen dan ook eigenlijk, want we reisden bijna nooit. We zaten min of meer opgesloten in ons kleine wereldje. Een klein, grijs en saai wereldje.

Toen was ik bang dat het altijd zo zou blijven, dat ik nooit uit die opsluiting zou kunnen ontsnappen. Gelukkig is het voorbijgegaan. Nu kan ik overal naartoe, waar ik ook wil. Nou ja, bijna overal.

Een zwarte Samsonite rolt van zijn plek en botst pijnlijk tegen mijn knie.

‘Sorry,’ zegt de eigenaar ervan. Zonder van zijn telefoon op te kijken, trekt hij de koffer weer naar zich toe.

Zijn vriendin is ijverig aan het typen op haar knalroze iPhone. Een Samsonite van precies dezelfde kleur neemt een half gangpad in beslag. Het ding is helemaal beplakt met stickers van verschillende reisbestemmingen.

De trein vanuit Schiphol is zoals altijd vol. En snikheet. De airco zorgt niet voor verkoeling: zelfs de lucht is warm en plakkerig.

Ik voel een lichte steek van jaloezie als ik het stel tegenover me bekijk. Allebei lang, knap en vlot gekleed. Hebben ze al die reizen samen gemaakt?

Op vakantie gaan met je geliefde: voor mij is het altijd het summum van romantiek geweest. In tegenstelling tot mijn vroegere vriendinnen heb ik nooit over een romantisch huwelijksaanzoek gedroomd. Wel over hand in hand wandelen door Parijs. Ik heb zelfs eens bijna een reisje geboekt om Frank te verrassen. Net voordat hij... Nou ja, laat maar ook. Al maanden

heeft Frank niet meer mijn gedachten beheerst en dat is een heel fijn gevoel. Die klootzak is geen seconde van mijn aandacht meer waard.

Het komt ongetwijfeld door al die verliefde stellen die ik op Schiphol heb gezien, onderweg naar hun vakantiebestemming. Ik ben zo veel met dat geluk geconfronteerd dat de vraag waarom het voor mij niet is weggelegd steeds meer in mijn ziel bijt.

Ik krijg van de hitte een klap in mijn gezicht als ik de trein uit stap. Kennelijk deed die airco toch wel iets daarbinnen.

Een klein ogenblik speel ik met de gedachte om naar Harbor-House te gaan en een tijdje daar in de schaduw te werken met een cappuccino erbij. Toch loop ik resoluut door naar huis. Sinds die knappe fotograaf mij daar weer heeft aangesproken, vermijd ik die plek. Wat eigenlijk best jammer is: de verfrissing van het water zou ik nu heel goed kunnen gebruiken.

Die man is gewoon te leuk. Als ik alleen aan zijn bruine ogen denk, krijg ik al een tinteling over mijn hele lichaam. Die brede schouders, gespierde armen... Het zware gevoel in mijn onderbuik groeit met de seconde. Ineens kan ik geen stap meer zetten en leun tegen een boom aan die voor mijn flat groeit. Hij was ook een boom van een vent. Met mijn ogen dicht probeer ik me alle details van zijn uiterlijk te herinneren.

Waarom ben ik toen niet in het restaurant gebleven? Het was duidelijk waar hij op uit was. En daar is niks mis mee. Liefde is dan niet voor mij weggelegd, maar een beetje vermaak mag best, toch?

‘Robin, gaat het wel? Heb je hulp nodig?’ Mijn bovenbuurvrouw staat mij bezorgd aan te kijken.

‘Nee, dank je.’ Ik stond alleen te dagdromen over een knappe man die ik een tijdje geleden in een restaurant heb ontmoet. En nog steeds niet uit mijn hoofd kan zetten. ‘Ik had een steek in mijn zij, die is al weg. Dank je wel.’

‘Oké. Fijne dag nog!’

De buurvrouw kijkt onzeker alsof ze overweegt of ze mij wel of niet kan geloven en loopt uiteindelijk weg. Waarschijnlijk zie

ik er niet helemaal uit alsof ik zo dadelijk dood neerval. Het feit dat er bij de auto een man op haar staat te wachten, helpt ook bij haar beslissing.

Ik kijk hoe de auto de straat uit rijdt en beseft dat ik mijn buurvrouw nog nooit met een man heb gezien. Het is een jonge, stille vrouw die in mijn ogen bijna een kluizenaar is. Hoe ontzettend fout. Ik ben hier degene die hard op weg is een kluizenaar te worden. Dan zie ik een bord *Te koop* op het raam van haar appartement.

Binnen zet ik mijn waterkoker aan. Ze zeggen dat juist hete thee tegen de warmte helpt. Liefkozend streel ik de waterkoker en glimlach in mezelf. Het ding is mooi, ik word helemaal blij van de futuristische uitstraling. Ik word altijd blij van de mooie spulletjes in mijn huis. Mijn eigen huis. Een klein tweekamerappartement, maar wel helemaal van mezelf. Niemand kan me hieruit zetten aan het einde van een huurcontract of als een relatie op de klippen is gelopen. Alleen de bank heeft die macht. Maar als de samenwerking met dat bedrijf op Schiphol doorgaat, hoef ik dat voorlopig niet te vrezen.

Het gesprek met de pr-dame is prima verlopen. Althans, dat denk ik. Ze zou mijn kandidatuur tijdens een vergadering aandragen, ze leek enthousiast. Een leuke vrouw. Of deze opdracht nu doorgaat of niet, ik heb mezelf beloofd me nooit meer aan mijn klanten te hechten zoals ik aan Petra was gehecht.

Met een kopje thee plof ik neer op de bank. En alweer dwalen mijn gedachten af. De bruine ogen van Max de fotograaf lijken mij te achtervolgen. Dat Alix met hem naar bed is geweest! Alhoewel, met wie niet. Mannen zijn zo vatbaar voor verleiding, voor iets wat voor het grijpen ligt, wat weinig moeite kost.

‘Gevalletje mannenhaat?’ heeft hij glimlachend gezegd. Ja, misschien wel. Ik haat in ieder geval de zelfingenomen types die zich niet aan hun woord houden. Die je als vuil behandelen. Die vreemdgaan met je beste vriendin.

Werk. De enige manier om mijn gedachten te verzetten, is werk.

Ik pak het manuscript van Hilda en een rode stift. Hilda is een Duitse van ver in de zestig. Dertig jaar geleden is ze voor een veel jongere minnaar naar Nederland verhuisd, haar toenmalige man achterlatend met hun twee kleine kinderen. Met haar nieuwe man heeft ze later nog twee kinderen gekregen. Haar Duitse kinderen heeft ze sindsdien nooit meer gezien. Eerst wilde ze het zelf niet: haar schuldgevoel zat in de weg. Toen ze er eenmaal klaar voor was, wilden de kinderen haar niet meer ontmoeten. En nu heeft Hilda een boek geschreven over haar leven. Het boek is in het Nederlands geschreven en het is mijn taak de nodige correcties aan te brengen. De hoeveelheid werk heb ik in mijn begroting grof onderschat, wat waarschijnlijk de belangrijkste reden is dat Hilda mijn offerte heeft geaccepteerd.

Achteraf heb ik daar geen moeite mee. Het verhaal over Hilda's keuzes is misschien niet Libris Literatuurprijs waardig, maar aangrijpend is het wel. En het is waargebeurd. Stiekem vind ik het leuk om op deze manier haar gedachtegang te mogen volgen. Hoe ze achteraf alles beschouwt en op papier over haar keuzes nadenkt. Hoe ze aan haar kinderen maar vooral aan zichzelf uitlegt waarom de liefde voor een man op dat moment belangrijker was dan de liefde voor haar kinderen.

Zo'n verhaal, geschreven door een doorsnee vrouw uit Schiedam, heeft voor mij meer waarde dan een geprezen roman van een bekende schrijver. Ik ben nieuwsgierig naar verhalen, altijd al geweest. Dat was een van de redenen dat ik journalistiek ben gaan studeren.

Ooit zou ik zelf ook wel een boek willen schrijven, een liefdesverhaal. Ik moet alleen nog een mooi verhaal verzinnen. Mijn eigen liefdesverhalen kan ik er niet voor gebruiken: dan wordt het een heel dun boekje. En heel deprimerend.

De hitte in de kamer is verstikkend. Degene die in zo'n geval bij thee zweert, kan van mij de pot op. Ik weet iets beters.

Ik leg het manuscript weg en loop naar de keuken. Een flesje koude witte wijn in het zijvak van de koelkast glimlacht me toe. Terug op de bank laat ik de smaak en geur van de wijn langzaam

tot me doordringen. Het smaakt precies als de wijn in dat restaurant met Max.

Wat is er vandaag met mij aan de hand? Zelfs de smaak van een doorsnee slobberwijn doet me denken aan die knappe fotograaf. De broeierige hitte en de overdosis romantiek in de hallen van Schiphol – dat alles geef ik de schuld van mijn afdwalende gedachten. Een houten doosje op het dressoir lokt mijn blik. Met mijn glas in de hand loop ik ernaartoe. Het visitekaartje van Max zit verstopt tussen tientallen andere visitekaartjes die ik in de loop van de tijd in dit doosje heb verzameld. Eenvoudige tekst, simpel ontwerp, geen toeters en bellen: Max d'Oliveira, fotograaf. Ik zou hem zomaar kunnen bellen.

Boos op mezelf scheur ik het witte kartonnetje in tweeën. Ik leg de stukjes op elkaar en herhaal dezelfde handeling, en dan nog een keer, totdat de stukjes te klein worden om nog verder te vernietigen.

Lees ook van Aline van Wijnen:

Wit-Rusland, 1941. Tijdens een razzia in haar geboortedorp is de Joodse Ella getuige van de moord op haar familie. Ze weet zelf te ontkomen en vlucht het bos in, waar ze wordt opgenomen door een groep verzetsstrijders die zich daar schuilhoudt. In hun midden wordt Ella onverwacht weer gelukkig, maar helaas is dat van korte duur. Na de bevrijding krijgt Ella, die niets meer te verliezen heeft, valse papieren met de naam Elle. Ze reist verder naar Parijs om informatie door te geven over voortvluchtige nazi's. Over haar afkomst en haar verleden zwijgt ze de rest van haar leven als het graf.

Nederland, 2013. Janna maakt een moeilijke tijd door nadat haar man haar heeft verlaten. Als haar oma Elle in diezelfde periode overlijdt, helpt Janna haar moeder met het uitruimen van oma's huis. Ze vindt een versleten kistje waar spullen in zitten die ze niet kan plaatsen: een davidster, een oud identiteitsbewijs in een onleesbare taal, en een gladde metalen ring. Had haar stille, gesloten oma een geheim verleden? Janna gaat op zoek naar de waarheid, een reis die haar via Parijs en Wit-Rusland terugbrengt naar haarzelf.